

KỶ LUẬT ĐỐI VỚI TRẺ.

Chúng ta ai cũng biết rằng trẻ con cần tình thương ở cha mẹ rất nhiều, nhiều hơn tất cả mọi thứ; trẻ làm việc siêng năng học hành chăm chỉ để tự lớn lên và nhận lấy trách nhiệm của cuộc đời riêng của em. Ta cũng biết rằng có nhiều em về sau này gặp nhiều rắc rối trong cuộc sống là phần lớn các em thiếu sự trừng phạt của cha mẹ. Trẻ có nhiệt tâm để học hỏi nếu trẻ được nhà

trường cung cấp những tài liệu thích hợp cũng như những đề tài đúng với lứa tuổi của em và em được hướng dẫn dạy dỗ bởi những vị thầy tận tâm và thông cảm. Trẻ con cũng thường có những ganh tị đối với anh chị em trong gia đình và thỉnh thoảng cũng giận cha mẹ, đó là bản tính tự nhiên của trẻ. Trẻ con thích tìm hiểu về cái thực của cuộc đời, ví dụ như về phương diện tính dục cũng là tự nhiên vậy. Hướng dẫn trẻ tìm hiểu đúng vẫn có lợi hơn là đàn áp trẻ trong vấn đề tìm hiểu tính dục. Cha mẹ cũng không nên nói dối trẻ để khiến trẻ có thể bị nhầm lẫn về sau.

Các bậc cha mẹ có một đời sống trẻ thơ đậm âm, êm đẹp thường là những người chắc chắn ít bị nhầm lẫn, họ cũng sẽ giáo dục con cái họ theo một đường lối giống như cha mẹ đã làm đối với mình và họ thường thành công cũng như cha mẹ họ đã thành công. Đối với các bậc cha mẹ có nhiều vấn đề rắc rối vì mang những "tư tưởng mới lạ" và thường không mấy hạnh phúc trong cuộc sống mà họ đã tự ý tách rời cha mẹ, trong số đó có nhiều người đã tỏ ra tức tối vì tình trạng căng thẳng giữa họ và cha mẹ lúc bấy giờ, rồi họ không muốn cho con cái họ ở trong tình trạng như họ ngày nay, vì thế cho nên họ cho rằng trẻ con cần nhiều tình thương thì không nên "động" đến trẻ, cứ để trẻ tự do chống đối lại cha mẹ và mọi người, gây gổ với anh em và bất cứ điều gì trẻ làm mà gây ra lầm lỗi là đều do lỗi cha mẹ. Họ cho rằng trẻ có ngộ nghịch thì cha mẹ cũng không nên giận dữ và trừng phạt, ngược lại càng phải tỏ ra yêu trẻ hơn. Tất cả những quan niệm sai lầm như thế đều dẫn dắt trẻ đi đến chỗ lộng hành và ngộ nghịch.

Trẻ con cũng như người lớn, một khi đã làm điều ngộ nghịch hoặc hỗn láo, ngay cả khi bà mẹ nhắm mắt nhắm mũi đi, trẻ vẫn biết cảm thấy lỗi của mình, trẻ vẫn muốn dừng lại nhưng vì không có ai dừng trẻ lại cả, không có ai sửa chữa trẻ cả, vì thế cho nên trẻ càng ngày càng có hành động tệ hơn. Cho đến khi mà hành động của trẻ đến độ quá khiêu khích thì sự kiên nhẫn của mẹ cũng đổ vỡ,

mẹ trách mắng và trừng phạt trẻ, thế là mẹ con sinh ra cắn đặng nhau. Cái rắc rối cho các bà mẹ lúc nào cũng nghĩ là con hư tại mẹ là các bà cảm thấy xấu hổ vì đã nổi "tam bành lục tặc" mắng con và trừng phạt con cho nên thay vì để sự răn dạy trừng phạt con, mẹ thu hồi sự trừng phạt của mình. Thậm chí có lắm bà mẹ đã cho con hôn lại mình đang giữa lúc bà đang trừng phạt con, hoặc giả mẹ làm như không thấy khi em có hành động hỗn láo ngỗ nghịch trở lại.

Nếu cha mẹ có thể hạn định được mọi mặt thì bà mẹ sẽ có đủ nghị lực để cứng rắn đối với con cái để đặt các con ở trong vòng kỷ luật của gia đình. Chắc chắn rằng con của mẹ sẽ mỗi ngày mỗi khác hơn không những về phương diện hạnh kiểm mà em còn cảm thấy vui hơn vì đã làm mẹ vui và yêu em nhiều hơn, rồi mẹ sẽ thấy em dễ dạy từ đó. Mẹ có thể cứng rắn với em mà vẫn giữ được tính cách thân thiện giữa mẹ và em.

Trẻ con cần được dẫn dắt để có một sự suy nghĩ đúng đắn về cha mẹ, như cha mẹ có một quyền hạn nào đó và nhất định không để cho em cãi lại hoặc hỗn hào. Trẻ con vẫn thích có cha mẹ nghiêm khắc nhưng thân mật; sự nghiêm khắc của cha mẹ sẽ luyện cho em từ thuở bé để em biết phải trái mà đối xử với mọi người và sống chung với kẻ khác trong trường hợp em phải sống xa gia đình. Một đứa trẻ được nuông chiều đến độ hư hỏng không bao giờ là một đứa trẻ vui vẻ mà hầu như lúc nào cũng nhăn nhó khó chịu ngay cả khi em sống trong chính căn nhà của em. Vì thế cho nên khi em va chạm với cuộc sống bên ngoài đâu em đang ở cái tuổi 2,3 hoặc 5,6 tuổi em vẫn bị "đụng chạm" vì em sẽ thấy rằng không ai yêu thích một đứa trẻ hỗn hào bẳn gắt và ích kỷ. Với bản tính như thế em sẽ đi hết cuộc đời với những khó khăn vì khó kiếm được bạn tốt hoặc là em phải học một cách khó khăn để thay đổi lại tánh tình của em để trở thành một người dễ mến.

Em thỉnh thoảng cũng đem lòng giận cha mẹ hoặc anh chị. Mẹ phải giúp em vượt qua được những cơn nóng giận của em để em thấy sự nóng giận hay giận hờn là một sự bình thường và tránh cho em không nghĩ rằng như thế là làm lỗi và đưa em đến sự sợ hãi. Giận hờn và thù nghịch là hai sự khác biệt nhau. Mẹ giúp cho em đừng để tâm những chuyện giận hờn nhỏ nhặt. Mẹ luôn luôn làm người hoà giải và cần nhất là mẹ cũng như bố đừng đứng về phía em nào cả để giữ sự công bình và kỷ luật cho các con.

Dã-Thảo Quế Trần
Tháng 10/1984